

51. møde.

Fredag den 14. januar kl. 11.

Formanden:

I skrivelse af gårs dato meddeler ministeren for kulturelle anliggender, at han ønsker i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 3, at give folketinget en skriftlig redegørelse vedrørende revision af loven om Statens Kunstfond.

Skriftlig redegørelse.

Af minister for kulturelle anliggender *Niels Matthiasen* (14/1 77):

Redegørelse om revision af loven om Statens Kunstfond.

(Redegørelse nr. IV).

Under 1. behandling i folketinget af lovforslaget om ændring af loven om Statens Kunstfond i folketingsåret 1972-73 gav jeg tilsagn om, at jeg inden lovens revision ville give folketinget en redegørelse om lovgivningen om Statens Kunstfond, således at folketinget kunne få lejlighed til at debattere principperne for denne lovgivning, inden lovforslaget udarbejdes. Denne redegørelse har – ligesom den egentlige lovrevision – afventet resultaterne af arbejdet i det kulturstøtteudvalg, som blev nedsat i 1974 – det såkaldte Wechselsmann-udvalg – og har derfor først kunnet udarbejdes nu, hvor udvalgets betænkning foreligger.

Den debat, der jævnlige opstår omkring lovgivningen om Statens Kunstfond, drejer sig undertiden om selve eksistensen af kunstfondet eller om det rimelige i, at staten overhovedet yder økonomisk støtte til kunstfrembringelsen.

Til andre tider er det den måde, som kunstfondet administrerer sine midler på, der vækker diskussion og kritik.

Det første spørgsmål har vi jo her i tinget haft rig lejlighed til at diskutere i forbindelse med de forslag, der i de senere år har været fremsat om nedlæggelse af Statens Kunstfond.

I betragtning af den tid, man her i salen har

måttet bruge på at drøfte forslag af denne art – som det hele tiden har været klart ikke kunne opnå noget flertal – forstår jeg i og for sig godt, at nogle har været fristet til næsten at affeje diskussionen med en henvisning til, hvor lille et beløb det er, vi taler om – ca. 1 pct. af kulturministeriets budget og ca. 1 promille af det samlede statsbudget.

Det kan naturligvis være nyttigt, at man gør sig disse proportioner klart og forstår, at man ikke ved at afskaffe Statens Kunstfond kan bidrage væsentligt til at rette landets økonomi op, lige så lidt som man ved at bevare det kan bringe denne økonomi i fare. Det betyder, at vi kan drøfte spørgsmålet om kunstfondets opretholdelse på rent saglig basis, men det betyder selvfølgelig ikke, at vi kan forsvare at bibeholde denne post på statsbudgettet, hvis vi ikke føler os overbevist om, at pengene er givet godt ud.

Den overbevisning har jeg imidlertid, og jeg er sikkert på, at jeg deler den med et stort flertal i folketinget.

Det hører med til statens ansvar – og så vidt jeg ved, er der ingen uenighed om det – at sørge for, at alt det, som vi med et lidt højtideligt ord kalder vor »kulturarv«, bevares og holdes levende på en sådan måde, at vi ikke overskærer vor rodforbindelse til fortiden. Måske tænker vi ikke så meget på det til daglig, men det er jo det, der gør os til en nation og til et folk med identitet.

I denne kulturarv indgår kunsten – litteratur, billedkunst, bygningskunst, kunsthåndværk og musik – som et meget vigtigt element.

Men et land kan ikke leve og bestå alene på sin fortid, og staten har derfor også et ansvar for tilvæksten, f. eks. for, at der består rimelige vilkår for kunstskaelsen – for at kunst til stædighed kan skæbes. Det er ikke noget nyt. Her i landet er der en århundredlang tradition for, at staten har forpligtelser på dette område, og det var denne tradition, vi levede op til ved oprettelsen af Statens Kunstfond i 1964.

Også i andre lande forstår man selvfølgelig denne sammenhæng. Man kan måske sige, at Danmark var et foregangsland, da vi for 12 år siden oprettede kunstfondet, men i dag er vi det ikke længere. Så vidt man kan bedømme, er vi for længst sakkert agterud i forhold til f. eks. Finland, Sverige og Norge, når det gælder det offentlige investering i kunst, sådan som der også nærmere er redegjort for i betænkningen fra Wechselsmann-udvalget.